

Civilizatia egipteană de dinaintea dominației faraonilor

Civilizația egipteană începe cu mult înainte de sfârșitul mileniului al IV-lea, când cele două regate, cel din Nord și cel din Sud, au fost unificate sub domnia miticului faraon Menes. Unul dintre regii care a domnit peste ambele regate a fost Narmer, pe la 3100 î.Hr. în jurul anului 3000 î.Hr., cele două regate au fost unificate, după lupte îndelungate pentru supremație. Victoria militară a fost obținută de un rege din Egiptul de Sus, dar, din punct de vedere cultural, Egiptul de Jos și-a păstrat dominația. Primul care a domnit asupra întregului Egipt a fost regele Menes (cunoscut și sub numele de Aha).

Însă cu mult înainte de a domni primul faraon al Egiptului Antic, în valea Nilului au trăit oameni cu mii de ani înaintea lui, iar invențiile acestora au permis ca locuirea regiunii să devină permanentă.

Înainte cu aproximativ 25 000 de ani de nașterea lui Hristos, Desertul Sahara de astăzi era încă un teren fertil, în care viețuiau nomazi care se îndeletniceau cu vânătoarea și culesul fructelor. Odată cu trecerea a mii și mii de ani, terenul Sahara nu a mai fost unul atât de rodnic și primitiv. Desertificându-se treptat Sahara i-a obligat pe locuitorii săi să migreze spre regiuni mai fertile și să se stabilească în valea Nilului. După circa 10 000 de ani, clima a devenit iarăși mai umedă, iar oamenii au preferat platourile de la marginea văii Nilului, deoarece aceasta nu mai reprezenta un spațiu propice locuirii, din cauza nivelului crescut al apelor. În milenii al VII-lea și al VI-lea, regiunile limitrofe au început din nou să se usuce.

Ca urmare a altor schimbări climatice, cam cu 5000 de ani înainte de nașterea Mântuitorului, oamenii s-au întors în valea Nilului și au învățat să trăiască în preajma marelui fluviu. Oamenii au migrat spre valea Nilului nu numai dinspre vest, ci și din sud și din nord-est, adică dinspre Asia de Sud-Vest.

Această perioadă corespunde Epocii Pietrei Timpurii. Nici dezvoltarea oamenilor nu a stagnat, locuitorii acestor zone începând să se organizeze în sate și să întreprindă fel de fel de activități, menite să le asigure supraviețuirea. Ei au fost autodidacti în ocupația creșterii animalelor și a agriculturii. Ei cultivau cele mai importante plante de cultură, grâu și orz dintre cereale, linte și naut dintre leguminoasele cu pastă, lăptuci și ceapă dintre legume și multe altele. Printre animalele ce erau crescute aici se numărau vaci, capre, oi, măgari și porci, dar și păsări, gaste de exemplu.

Creșterea animalelor nu era singura suficientă pentru asigurarea alimentelor necesare traiului zilnic. De aceea, și vânătoarea juca un rol important în viața egiptenilor la acea vreme. Vânatul era hăituit pe platourile de la marginea văii Nilului, păsările și peștele se prindeau pe marele fluviu, precum și în zonele mlastinoase ale Deltei. Vânătorii nu se temeau să atace nici hipopotamul de Nil, lucru deosebit de periculos din cauza dimensiunilor și forței acestui animal.

Sursa Imaginii - arnes.si

